

Mødet den 21. Januar 1932.

Fraværende: Chr. Nielsen, Vald. Pedersen og J. Perregaard.

1. (J. Nr. 23²⁷—1931). Beretning om Vej- og Kloakvæsenet i 1930—31.

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 624—1931). Regnskab over Skibskaptajn Ole Nyrups Legat i 1931.

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 606—1931). Skrivelse fra Arbejdsdirektoratet angaaende Tilskud til Kursus for Arbejdsløse i Aarhus.

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 28—1931). Andragende fra Hjælpekassen om Bevilling af 100000 Kr.

Fra Hjælpekassen forelaa følgende Skrivelse:

»Paa Budgettet for 1931—32 er under Konto III som Tilskud til Kommunens Hjælpekasse opført 850000 Kr., hvoraf 100000 Kr. beror paa Byraadets nærmere Bevilling.

Da de 750000 Kr. nu er omtrent opbrugte, beder man de resterende 100000 Kr. frigivet, idet bemærkes, at Bestyrelsen vil blive nødt til at søge yderligere Bevilling.«

J. Chr. Møller vilde ikke rejse nogen Hjælpekassedebat. Det var naturligt at bevilge

de 100000 Kr., der stod paa Budgettet, hvilket vel ogsaa var Forudsætningen, da Budgettet blev lagt. Men der var i Hjælpekassens Andragende en Efterskrift, der sagde, at der vilde blive Brug for endnu flere Penge, hvorved Budgettet altsaa blev overskredet. Da Loven om Krisehjælp kom, blev der sagt, at den vilde aflaste Hjælpekassens Udgifter, idet mange, som tidligere var understøttet af Hjælpekassen, nu vilde faa Krisehjælp. Men det syntes ikke at være Tilfældet, naar de 850000 Kr. ikke engang kunde slaa til. Det hang maaske sammen med det Forhold, at Hjælpekassen supplerede Krisehjælpen op, og saa betød Aflastningen jo ikke meget. Hjælpekassen kunde vist have godt af at erindre Handelsminister Hauges Udtalelse, at en hel Del Mennesker lever og disponerer, som om der intet var sket, og det var en stor Fejl, eftersom Tiderne var. Det burde Hjælpekassen i Aarhus tænke over og søge at spare i god Tid, for den Dag kunde let komme, da Aarhus Kommune ikke kunde betale de store Understøttelser som hidtil. Taleren vilde meget henstille til Hjælpekassen at tage saa forsigtigt som muligt af de bevilgede Penge, saa Budgettet ikke blev overskredet altfor meget.

H. P. Christensen indrømmede, at Tiderne var vanskelige, og efterhaanden som Arbejdsløsheden voksede, idet f. Eks. alt Byggeri standsede, vilde det blive endnu vanskeligere at understøtte i saa stor Udstrækning som hidtil. Men foreløbig maatte man gaa ud fra, at Hjælpekassen yder Understøttelse efter de Regler, som Budgetudvalget og Hjælpekassens Forretningsudvalg var enedes om, bortset fra Betalingen af fuld Husleje. Antallet af Arbejdsløse i Aarhus var steget fra 3000 til 7000, og Loven om Krisehjælp

havde draget en hel Del Mennesker, som ikke var Medlem af nogen Arbejdsløshedskasse, og ikke havde gjort noget som helst for at sikre sig, ind i de Understøttedes Rækker; det vilde igen bevirke, at der kom større Vanskeligheder, naar Krisehjælpen hørte op. Men forhaabentlig vilde Hjælpekassen styre saa forsigtigt som muligt, for Tiderne var vanskelige, og alt saa mere og mere mørkt ud.

B o r g m e s t e r e n udtalte, at Loven om Krisehjælp var nødvendig, men den kunde være lavet noget bedre, og at den ikke var blevet det, var Lovgivernes Fejl. Det var ligegyldigt, om man tog Hjælpen det ene eller det andet Sted, for det viste sig altid, at det var de Mennesker, som havde levet mest over Evne, der fik mest, og særlig viste det sig ude paa Landet. Det var ikke morsomt for dem, der skal skaffe Pengene tilveje, men her var det dog de mindste i Samfundet, der var Tale om at hjælpe. Man maatte jo gøre sit Bedste for at faa det til at gaa, men forhaabentlig vilde Hjælpekassen tage Hensyn til dette og sørge for, at Pengene blev uddelt saa hensigtsmæssigt som muligt. Taleren henstillede at bevilge de 100000 Kr., saa maatte man se, hvorledes det senere vilde gaa.

Indstillingen vedtoges.
